ל"ג בעומער

משה'לע איז נאך זייט ער לעבט ניט געווען אין גרינעם וועלדעל! זיטצענדיג אויף דער פריזבע פון זיין עלטערענס שטי־בעל, אדער געהענדיג שבת אין שוהל מיט דעם טאטען, קוקט ער נאר אין דער זייט, וואו דאס שווארצע וועלדעל געפינט זיך אויף א בארג, ניט ווייט פון שטעדטעל. א צייט האט ער נאך ניט געוואוסט, וואס די גרויסע שווארצע זאך איז אזוינס נור איינמאהל, זומר פארנאכט זיצענדיג מיט זיין עלטערע שוועסטעריל נעבען דער שטוב, האט ער זיך אויפגעהערט צו שפיע־לען, פעלטראכט זיך, קוקענדיג אויף דעם זומערהימען הימעל, און דערנאך זיא גע־פרעגט: וואס זיינען דיא פייערלאך, וואס בלישצען איבער אונז? "דאס זיינען דיא שטערען", האט איהם דיא שוועסטער גע־ענטפערט. דיא אייגענע שוועסטער האט איהם אמאהל אויף אנגעוויעזען אויף דער לבנה און אויף דער זון.

— און אט יענעם גרויס, שווארץ שטיק. העט, ווייט ווייט — וואו דער הימעל ענ־דיגט זיך, וואס איז? — האט משה'לע אויף אמאהל געפרעגט זיין שוועסטער'ל, אנווייזענדיג מיט דעם פינגעריל אין דער זייט פון וואלד.

און זיא האט איהם דערצעהלט, אז דאס איז א שעהנער געריכטער וואלד, מיט א סך גרינע בוימער, אז ער איז אין גאנצען גרין; שווארץ זעהט ער נור אויס פון דער ווייטענס.

זומער איז ער גרין ווי דער מאמעס גרינע שאל, און ווינטער איז ער גראה ווי דעם זיידענס לאנגע בארל, — האט איהם דיא שוועסטער פערטייטשט.

פון דענסטמאהל אן האט זיך משה'לע אפטר אין בעסער צוגעקוקט צו דער זייט וואו דער וועלדעל געפינט זיך.

פארנאכט האט ער אפט געזעהן וויא דארט צווישען דיא בוימער האט געברענט א פייער פון אלערליי קאלירען: רויט, בלוי און א מאהל גרין, און אויף דעם גרויסען שטיק הימעל, וואס בערעקט דעם וואלד' ברענט נאך א גרויסער פייער, נור — אזוי שעהן, אזוי שעהן, מיט אזוינע לאנגע ברייטע, פייערדיגע פאסען... און דער וואונדערליכער שעהנער וואלד ווערט קיינמאהל ניט פערברענט! אז עס ווערט נאכט, ווערט ער שווארץ ווי א אבגעברענ־טע שטיק האלץ און מארגען איז ער ווייי־טער גרין, ווי אלע טאגע.

צו זיין גרויס פערוואונדערונג האט איהם די שוועסטער ערקלערט, אז דער וואלד ברענט נאר קיין מאהל ניט, אז עס איז דארט נאר קיין פייער ניטא, נור די זונן זעצט זעצט זיך דארטען. משה'לע האט איהר אזא זאך ניט געוואלט גלויבען כל זמן ער וועט אליין ניט זיין ביים וועל־דעל, אוך דאס אליין מיט זיינע אויגען ניט זעהען, און זיין יונג הארץ האט אנגעהויי־בען צאפלען און ציהען זיך צום וועלדעל!

און וויפיעל מאהל ער האט זיך אלס ניט געבעטען, מען זאל איהם צום וועל־דעל פיהרען, האט ער בעקומען אלס איין ענטפער, אז אי"ה נאך פסח, ווען ער וועט אנהויבען גען אין חדר אריין, וועט ער ל"ג בעומר אהין פאהרען מיט אלע אינג־לאך...

כאטש „אין חדר געהן", האט איהם נאר ניט געשמעקט, פון דעסטוועגען האט ער קיים דערלעבט דעם נאך פסח, ווען דער בעהעלפער איז געקומען און איהם דאס ערשטע מאהל געפיהרט אין חדר אריין.

אין חדר איז איהם געווען דושנע, ענג היים; דארט איז געווען א בייזער רבי, וואס שלאגט; א רביצין, וואס שעלט; א "בעהעלפער", וואס קנייפט אין דער שטיל... עס איז ניט אזוי גוט געווען. עס זיינען געווען טעג, ווען ער האט שוין מעהר ניט געוואלט געהן, נור עס האט איהם שוין מיט געוואלד געשלעפט. איין איינציגע טרייסט, איין האפנונג איז גע־ווען, וואס באלד וועט זיין ל"ג בעומר.

* * *

און משה'לע האט ניט געהאפט אומ־זיסט. ל"ג בעומר אין דער פריה איז טא־קע דער בעהעלפער געקומען מיט עטליכע פייל און בויגענס, געגעבען איהם איינס, די מאמע האט מיטגעגעבען צוויי אייער, א פלאש קוואס און א פולען טעלער אר־בעס, דער בעהעלפער איז געווען זעהר גוט צו איהם, און פיהרענדיג איהם אין חדר אריין, האט ער איהם עטליכע מאהל מיט א ווייך קול געזאגט: משה'לע היינט ווע־לען מיר פאהרען אויף ל"ג בעומר.

אין צוויי שעה ארום, ווען די קינדער מיט די פלעשער קוואס און די בינטלאך עסען אין די הענד, זיינען שיין אלע גע־ווען אין חדר. איז מיט רעש, מיט א הילכעריי און מיט א קלאפעריי צוגעפאה־רען בערעלס וועגעלע מיט זיין הינקעריגער ווייסע שקאפע, מיט וועלכע ער פיהרט א גאנץ יאהר ווייך און טעהל. די קינדער האבען זיך ווי די פלינען געכאפט צו וועגע־לע, אלע ווילען צו דער קעלניע, ווייל זי־צענדיג נאהענט צו דער שקאפע, וועט מען קענען האלטען אביסעל די לייצען אדער די בייטש. נור די קעלניע האט געכאפט דער בעהעלפער אליין מיט צוויי דריי על־טערע קינדער, און די שוואכע זיינען גע־בליבען געפאקט אין וואגען ווי הערינג אין פעסעל, אז א סך פיסלאך האבען אראבגע־האנגען פון וואגען. עס האט געקוועטשט און געבראכען די יונגע ביינדלאך, פון אלע זייטען, נאר עס איז פארט געווען גוט און פרעהלאך, צו דער גרויסער ענג־שאפט האט זיך נאך דער רבי אריינגע־זעצט אין מיטען און עס איז געווארען נאך פרעהליכער, כאטש דעם רבי'נס צופלראנ־טערטע באדד האט אלע קינדער ארום גע־שטאכען אין די אויגעלאך.

נאך דעם אז בערעל האט איבערגע־בונדען די שמאטעס אויף די פערערסטע פיס פון דער שקאפע, האט ער איבערגענו־מען אין זיין רשות אריין אלע פלעשער קוואס מיט דעם גאנצען עסענווארג. קיין פלאין איז פאר איהם אויף דער פוהר ניט געבליבען, און ער האט זיך געזעצט אויף'ן דרעגגעל ביי דער אונטערשטער אקט, מיט די פלייצעס צו די פאסאזשירען.

— פאהר! האט בערעל קאמאנ־דירט, און באלד זיך גענומען צו עסען פון די פעקלאך און צו טרינקען פון דיא פלעשער

— וויא! — האט א געשריי געטהאן דער בעהעלפער מיט די קינדער אין איין קול. דאס ווענעלע האט זיך אנגעהויבען טרייסלען און משה'לע, דער איינסטער און שוואכסטער צווישען אלע, איז געזע־סען ווי דערשטיקט געבען רבי'ן און ביי יעדען טרייסעל פון וועגעלע האט זיך זיין קעפעל געשאקעלט, א צייהנדעל אויף א צייהנדעל געקלאפט, אנדערע איז אויך ניט פיעל בעסער געווען; עס האט זיך אלע רגע געהערט אן אנדער "אוי", נור מען איז באלד דערצו געוואהנט געווארען און פרעהלאך מיט א געפידלדער, ווי פון א וואג־גען מיט נענז, האט מען זיך ווייטער גע־טרייסלט מיט דעם געראנק, אז מען וועט דאך אמאהל קומען צום טהייערען וועלדעל וואו עס איז אזוי שעהן, גרין, פריי, און דער רבי מיט דעם בעהעלפער וועלען ניט זיין ביי אן גאר ניט זאגען, — ניט שטע־הען די פרייהייט.

* * *

מען איז שוין דורכגעפאהרען דעם מארק, די נאס, וואו די שוהל געפינט זיך, אט איז מען שוין ביים מרחץ, און אט איז מען שוין אויף דער ווייכער בריק, עס טרייסלט ווינציגער, עס ווערט אלע מאל בעסער און נעהענער צום וועלדעל, מען איז שוין אויף יענער זייט טייך, מען זעהט שוין ארוים דאס בית עולם מיט די מצבות און אביסעל ווייטער דאס וועלדעל.

נור... פלוצלונג האט זיך ד' זונן בע־האלטען! מיט גרויס שרעק האבען דיא יונגע פארשוינען ערשט איצטער בע־מערקט דעם פערוואלקענטען הימעל, און נאך איידער זיי זיינען אריבער דעם בית עולם, האט אנגעהויבען בליצען און גיסען א שלאגס רעגען.

* * *

קוים לעבעדיגע ווי אבגעצוואגענע קעטצלאך האבען זיך אלע אריינגעכאפט אין שטיבעל פון קברות מאן, איבער צו ווארטען דעם רעגען, מען ווארט און מען ווארט און מען קען זיך ניט דערווארטען, דער שלאגס־רעגען הערט ניט אויף.

בערעל האט זיין שקאפע אין גאנצען גע־לאזט אויף הפקר, און זיצענדיג אין א ווייך קעל, איז ער אלץ געווען פערנומען מיט די קינדערס פעקלאך עסען און טרינקען, דער בעהעלפער האט זיך אויך צוגערוקט צו איהם.

— קינדער! טאמער ווילט איהר אויך צו טרעפען בעגען אליהם און בע־גינג פאהרער דעהם, דאס אלע שטאנ־דען הענגען פלין געפריכטעט אויף'ן לייבעל, און דאס אליהם אלומיניום אפארעם אדער סאלפוטיס, עכטהאלט גאס מיט, די וועדמעד קיין אליהם, אוך די איבערהינע שטאפען איז ניט נעטוג, מעניק בעקינג פאהרער קאסט כישם מעהר פון די אנדעהנ. פאר איינשפא־רונג קויפט די פונגינע באקסעס.

MAGIC BAKING POWDER
MAKES THE WHITEST, LIGHTEST
CONTAINS NO ALUM
MINGHFUL BISCUIT, CAKE, ETC.
DIRECTIONS
THE BAKING POWDER RECOMMENDED BY THE FOLLOWING INGREDIENTS AND FOR OTHER PURPOSES, EXCEPT SUGAR AND STARCH.
CONTAINS NO ALUM
E. W. GILLETT COMPANY LIMITED
WINNIPEG TORONTO, ONT. MONTREAL

דער סוחר און זיין דינער

(א טערקישע לעגענדע)

אין א קליין שטעדטעל אין ערגעץ א מזרח לאנד האט געלעבט א סוחר. ער האט געהאט א זוהן א פיילענצער, א לע־דיג געהר, וואס האט קיינמאל ניט גע־וואלט ארייננטהאן א פינגער אין קאלטע וואסער אוך איז ניט ארויסגעגאנגען א טריט פון הויז. דאס האט זיינע עלטערען געמאכט פיעל פערדרוס.

אין א געוויסען טאג, ווען דער סוחר איז געווען אוועק צו זיינע געשעפטען און דער זוהן האט געפיילענצט ווי זיין שטיי־נער איז געווען, איז די מוטער צו איהם צוגעגאנגען און געבעטען "מיין קינד, מיין שווארץ־אפעל פון אויג, וואס איז דער מעהר מיט דיר? פאר וואס ביזטו ניט לייטען גלייך? געה אויך צווישען מענ־שען און ווער אויך א געשעפטסמאן."

"מיט מיין גאנצען הארצען וואלט איך דיר פאלגען", האט דער זוהן געענטפערט, מטבע, איך האב אפילו ניט צו בעצאהלען אבער איך פערמאג ניט קיין צובראכענע פאר א גלאז קאפע."

אז דער פאטער איז געקומען צוריק אהיים גענעבען מיט שמחה הונדערט גאלד שטיקער, ער זאל נעהן ווערען א געשעפטס מאן.

דער זוהן איז אוועק אויף'ן מארק און האט דערזעהען א מאן פיהרענדיג 7 פערד. וואס ער האט אנגעבאטען צום פערקויפען. דער נייגעבאקענער סוחר האט זיך ניט פיעל נעדונגען, האט אוועקגעגעבען דיא הונדערט גאלדשטיקער און געבראכט דיא פערד אהיים.

"צו וואס טויגען דיר די פערד?" האט דער פאטער געפרעגט מיט פערדרוס. דו ביזט צופויל צו געהן ארום זיי און איך בין צו אלט. א שעהנעס געשעפט האסטו געמאכט מיט דעם געלד!

אבער וואס טהוט א טאטע ניט פאר זיין קינד? אום דער זוהן זאל ווייטער ניט בלייבען פויילענצען אין דער היים, האט איהם דער אלטער סוחר געגעבען נייע הונ־דערט גאלד שטיקער און געהייסען ווידער געהן האנדלען.

דיעזען מאהל האט דער זוהן מיט דיא הונדערט גאלד שטיקער אין קעשענע בע־גענענט א לויה, אבער ביי דער לויה איז געווען א גרויסער סקאנדאל. א קריסט האט אבגעשטעלט דעם ארון און געשריען אז ער וועט דעם טויטען ניט לאזען בע־גראבען. ער איז איהם שולדיג הונדערט גאלד שטיקער אין ביז וואנען ער וועט ניט קריגען דעם חוב וועט דער בר מיינן ניט קומען צו דער קבורה.

דא האט דער יונגער סוחר ארויסגענע־מען זיין גאנצע געלד, האט בעצאהלט דעם קריסט דעם טויטענס חוב און איז אוועק אהיים אהן סחורה און אהן געלד.

"דאס כאטש ניט אויס", האט דער אלטער געזאגט צו איהם, דו האסט גע־טהאן א גוטע זאך מיט דעם געלד, דער־פאר גיב איך דיר אנדערע הונדערט גאלד שטיקער און געה ווידער אויף דעם מארק.

דעם מאהל האט דער יונגער סוחר גע־קויפט אן אלטען אויסגעמוטשעטען קנעכט וואס זאל אכטונג געבען אויף זיי־נע זיעבען פערד."

עס פערשטעהט זיך, אז קיין גרויסען פערדיענסט האט דער יונגער מאן ניט געהאט פון זיינע פערד און ניט פון דעם קנעכט, אדרבה, ער האט זיי געמוזט אומ־זיסט אויסהאלטען, וועהרענד זיי האבען נאר נישט געטהאן, פון דעסטוועגען האט ער דעם קנעכט ניט ארויסגעטריבען, ער האט געלעבט מיט איהם זעהר פריינד־ליך און איהם בעהאנדעלט ווי א ברודער, ער פלעגט מיט איהם צוזאמען עסען, שלאפען און געהן שפאציערען.

דער אלטער פאטער האט אבער גע־האט גרויס הארצוועהטאג, אי עטליכע הונ־דערט גאלד שטיקער האט איהם געקאסט, און דער זוהן איז דער זעלבער שלימזל ווי פריהער. האט ער איהם אין א געוויסען טאג גערופען און האט געזאגט: "וואס וועט זיין דער תכלת, מיין זוהן, עס מוז דאך נעהמען אן ענדע, דו מוזט דאך וועד־רען א מענש און טהאן עפעס. איך וועל דיר מאכען א קראם און דאס איז אלעס וואס איך קען טהאן פאר דיר."

"איך בין צופריעדען, האט דער זוהן גענטפערט, אבער איך מוז דאך פאהרען קויפען סחורה, אז דו וועסט מיר געבען א זעקעל מיט גאלד שטיקער אין געשריען גראבען. ער איז איהם שולדיג הונדערט גאלד שטיקער און ביז וואנען ער וועט ניט קריגען דעם חוב וועט דער בר מיינן ניט קומען צו דער קבורה.

דא האט דער יונגער סוחר ארויסגענע־מען זיין גאנצע געלד, האט בעצאהלט דעם קריסט דעם טויטענס חוב און איז אוועק אהיים אהן סחורה און אהן געלד.

"דאס כאטש ניט אויס", האט דער אלטער געזאגט צו איהם, דו האסט גע־טהאן א גוטע זאך מיט דעם געלד, דער־פאר גיב איך דיר אנדערע הונדערט גאלד שטיקער און געה ווידער אויף דעם מארק.

דעם מאהל האט דער יונגער סוחר גע־קויפט אן אלטען אויסגעמוטשעטען קנעכט וואס זאל אכטונג געבען אויף זיי־נע זיעבען פערד."

עס פערשטעהט זיך, אז קיין גרויסען פערדיענסט האט דער יונגער מאן ניט געהאט פון זיינע פערד און ניט פון דעם קנעכט, אדרבה, ער האט זיי געמוזט אומ־זיסט אויסהאלטען, וועהרענד זיי האבען נאר נישט געטהאן, פון דעסטוועגען האט ער דעם קנעכט ניט ארויסגעטריבען, ער האט געלעבט מיט איהם זעהר פריינד־ליך און איהם בעהאנדעלט ווי א ברודער, ער פלעגט מיט איהם צוזאמען עסען, שלאפען און געהן שפאציערען.

דער אלטער פאטער האט אבער גע־האט גרויס הארצוועהטאג, אי עטליכע הונ־דערט גאלד שטיקער האט איהם געקאסט, און דער זוהן איז דער זעלבער שלימזל ווי פריהער. האט ער איהם אין א געוויסען טאג גערופען און האט געזאגט: "וואס וועט זיין דער תכלת, מיין זוהן, עס מוז דאך נעהמען אן ענדע, דו מוזט דאך וועד־רען א מענש און טהאן עפעס. איך וועל דיר מאכען א קראם און דאס איז אלעס וואס איך קען טהאן פאר דיר."

"איך בין צופריעדען, האט דער זוהן געענטפערט, אבער איך מוז דאך פאהרען קויפען סחורה, אז דו וועסט מיר געבען א זעקעל מיט גאלד שטיקער וועל איך פאה־רען נאך קאירא, וועל איינקויפען פיעל סחורה און מעהר וועסטו פאר מיר ניט דארפען זארגען."

וואס האט דער אלטער פאטער גע־עפעס עסען? — האט געפרעגט דער רבי, איינינג האבען געענטפערט שטיל און טרויעריג, ניין, אנדערע האבען גאר גע־שוויגען; די מיילכעלעך האבען זיך ביי זיי ניט געעפענט צום עסען.

א פאאר עלטערע קינדער צוזאמען מיט דעם רבין האבען זיך דאך צוגערוקט צו בערעלען מיט דעם בעהעלפער, נור משה־'לע מיט די איבריגע קלענערע קינדער האב־בען זיך ניט אבגעריסען פון פענסטער קו־קענדיג מיט טרויעריגע פנים'לאך אין דער רעגען גיסט, און גיסט, און פאטשט אין קליינעם פענסטערעלע פון קברות מאנס שטיבעל.

ערשט שפעט פארנאכט האט דער רעגען איינגעהערט, אין דרויסען איז גע־ווען נאס און טונקעל, מען האט צוריק איינגעפאסט די קינדער אין בערעלעס וואג־גען און שטיל שוין, אהן געפידלדער, האט די מיערע שקאפע דערשלעפט די מיערע, האלב פערשלאפענע קינדער דורך דער בלאטע אין שטעדטעל אריין.

אין דער פריה ווען משה'לע האט זיך אויסגעכאפט פון שלאף האבען שוין דיא "שטראהלען פון דער זונן געשפיעלט זיך אויף זיין בעטעל, ער האט זיך פרעהלאך און לעבעדיג א וואך געטהאן צום פענס־טער און ווייטער דערזעהען דאס וועלדעל.

אה, איצטער, איצטער, איז דארט אזוי שעהן! עס וואלט איצט דארטען געווען אזוי גוט, אזוי פריי, האט ער מיט פרייד, אויסגעשריען. נור באלד איז אנגעקומען דער בעהעלפער, בייז ווי א גאנץ יאהר און ניט פרעגענדיג ביי איהם האט ער מיט געוואלד איהם אנגעטהאן.

משה'לען האבען זיך געשטעלט טרעה־רען אין די אויגען, אין האלז האט איהם אנגעהויבען שטיקען, און ער האט ארוים געלאזט א געוויין.

— וואס האסטו זיך צוכליפעט? — האט דער בעהעלפער א געשריי געטהאן — האסטו נעכטען נאך קארג געהולעפט? און שוין ווילסטו ווייטער ניט געהן אין חדר?

מ. ספעטאקר.

אין גאס

(א בילד)

פון יהושע ריווין

איבער דער גרויסער קאכעדיגער שטאדט איז געגאנגען א רוהיגע, און ווארימע דעצעמבער נאכט.

דער פראסט האט אין גאנצען נאכ־געלאזען; די הימלען זיינען געווען גרינליך בלוי, עס האט דערמאהנט א גרויסע בלויע חופה־דעק, וואס האט זיך איבערגעצויגען איבער דער גאנצער ברייטער ערד און צו געדעקט אלע איהרע מענשען.

דער ווייך־געווארענער און נאכגעלאס־זענער שנעע האט זיך ליעבליך און אהן איידערשפענונג געגלעט אונטער די פיס; עס האט זיך געצויגען ערגעץ־וואו די פער־מאטערטע נשמה אין דער אונבעשטימטער ווייטקייט אריין; אזוי ווי א בעפרייטע פון געלע פון א תפיסה, וואס ציהט זיך אוועק ווייט, ווייט און ווייס אליין ניט וואו... עס האט זיך געאטהעמט אזוי לייכט, אזוי ליעב, ווי עס קען נור זיך אטהעמען אין א וואהרים געווארענער שטילער ווינטער נאכט אין מאנאט דעצעמבער.

אויף א העל בעלויכטענעם קארנער, וואו עס קומען זיך צונויף פון אלערליי ריכטונגען פערשיעדענע שטאדטישע קארס זיינען אויף'ן שוועל פון א רייף אויסגעפוצטען דראג סטאר געשטאנען און ארויסגעקוקט אויף א קאר א פיין געקליי־דעטע פאאר, א יונגער מאן אין פרוי, און אביסעל ווייטער פון זיי, ביי דער זייט, איינע אליין איז געשטאנען א מיטעל יעה־ריגע נאך כמעט יונגע ארים געגלי־דעטע פרוי.

זיי האבען אלע געראדפט ווארטען, דיא קאר האט זיך נאך ניט געזעהען.

דער יונגער מאן מיט זיין בעגליטערין ביידע מיט שניידענדע פרעהליכע געזיכ־טער און בלישצענדע אויגען, ווי ביי יעד דער גליקליכער פאאר, האבען זיך קיין מאפ ניט געליינגנווייליגט.

עס האט זיך ארויסגעזעהען פון דעם מאנס ארומטאנצען אויף איין אָרט, פון זיין אונטערקנאטען מיט די פינגער, פון זיין אויסמאכען מיט זיין ברייט־ביינינגען פולען געזיכט אלערליי משונה'דיגע מי־נעס, פון זיין נאאיווען קינדערשען שעפטיז שען עפעס אויף'ן אויער צו זיין סימפאס־טישער בעגליטערין, וועלכע האט ניט אויפגעהערט שמייכלענדיג איהם אריינצו־קוקען אין די אויגען גלייך אזוי ווי זי האט געוואלט פון דארט אויסשעפען דעם סוד פון זיין קינדערשער נאכגעלאזענער פרעה־ליכקייט, כאטש זי האט דעם סוד ניט גע־דארפט זוכען און איז אליין געווען ניט ווי ניגער פרעהלאך, ווי ער, וואס איז געווען לייכט צו דערקענען פון איהרע בריט צו־עפענטע שמייכלענדע בלויע אויגען, פון דעם צוגאפענעם שמייכעל אויף איהר קלאָרען און צארטען פרויען געזיכט.

"ליעבסטע, קינד, איז עס ניט א וואונ־דערבארע שעהנע נאכט היינט? א טייערע זיסע נאכט?

האט זיך אזוי ווי צוטראָגען אין דער־ריינער לופט די שטילע ווערטער וואס דער יונגער פרעהליכער מאן האט שטוב לערהייד געפליסטערט אין אויער אריין צו זיין גליקליכע בעגליטערין.

זי האבען אויפגעהויבען אונטערטאנ־צען מיט די פיס אויף איין אָרט עס אין איהר ליעב געווען איהם נאכצוטהאן, זי האט מיט'ן געזיכט נאכגעמאכט די זעל־בע פרעהליכע מינעס, זיי האבען זיך ביידע געזעטיגט מיט גליק, געטרונקען איהר מיט די אויגען, געשעפט מיט דיא ליפען דא אויף'ן מיטען דער דאשינער שמאדטישער נאס און עס האט זיי נאר ניט געארט וואס עס טהו זיך ארום זיי.

אזוי זיינען אלע גליקליכע, צופריע־דענע און דאס איז געווען א פאאר פון זיי־ביי דער זייט, אבגעשיידט די ארים גע־קליידעטע פרוי.

איהר געזיכט האט אויסגעדריקט טרוי־ער און אונענדליכען עלענד. פריהער מיט־נע קנייטשען האבען דא און דארט זיך אנגע־הויבען אויסלעגען אויף איהר עטוואס פערעלטערטען, אבער נאך כמעט יונגען געזיכט.

עס איז געווען קלאהר צו זעהען, אז זי האט דעם גליק פערלוירען אדער זי האט איהם נאך קיינמאהל ניט געפונען.

און ווי דורשטיג די אריכע האט עס אצינד געקוקט אויף דער גליקליכער פאאר, איהר צוגעפרעסטע און פערמאטערטע נשמה האט אויך געזוכט גליק, נאך ווי גע־זוכט.. נור אלע מאהל אזמזיסט. זי אין געווען עלענד, פערלאזען און איינע אליין.

האט אימיצער אמאל אראבגעקוקט אין דעם פינסטערען אבגרונד פון איהר צוא־וועהטאגטער נשמה, זעהען ווי איהר עלענדקייט מאטערט זי און פייינט זי? ניין, קיינער קיינער ניט; יעדער איז פער־נומען מיט זיך און טראכט ניט וועגען יע־נעם... ווי טרויעריג, ווי שרעקליך עס איז...

און איצט שטעהט דא דאס פארעל גע־בען איהר טאנצט און שפיעלט זיך און קוויקט זיך מיט'ן איינענעם גליק.

וועמען ארט עס פאר איהר? קיינעם ניט, קיינעם ניט...

און אט איז נאך אמאן, אונטערען ארים מיט נאך איינעם, ווי א וויבער פער־ביינעפליינגען אויף'ן סיידוואק.

וואס פאר א צופרידענעם רויטען געזיכט ער האט עס געהאט! און וואס פאר א ליעבליכע מונטערע שמייכלענדע אויגען...

"דושליא?" האט איהם איינער הויך אויף'ן קול א פרעג געטהאן אויף'ן מיטען נאנג.

"האסטו געהאט א גוד־טיים, געכטען? פערבראכט א גוטע נאכט?"

(פארטזעצונג אויף פיידזש 6.)

DODD'S KIDNEY PILLS
FOR ALL KIDNEY DISEASES
CURES RHEUMATISM
BRIGHT'S DISEASE
DIABETES BACKACHE
NUMBER 23 THE PR

דאד'ס קידני פיללס

פאר אלע נירען קראנקהייטען פאר דער מאטיזם, ברייד דרויז און שסעכעניש אין רוקען.

צו באקומען אין אלע דראג סטארס

מ. העלער
176½ קווין סט. וועסט

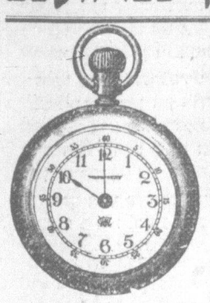

נייעס פיר אידען
איין אידישע סטאר
פאר אידען

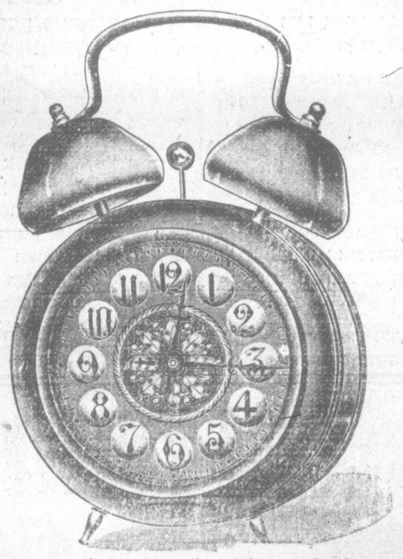

מיר מאכען אלערליי דזשולערי גלייך אויף'ן פלאץ. התונה רינגען וויל איהר וואר־ען. מיר פיקען אלערליי דזשולערי פאר דעם בילינגסטען פריין

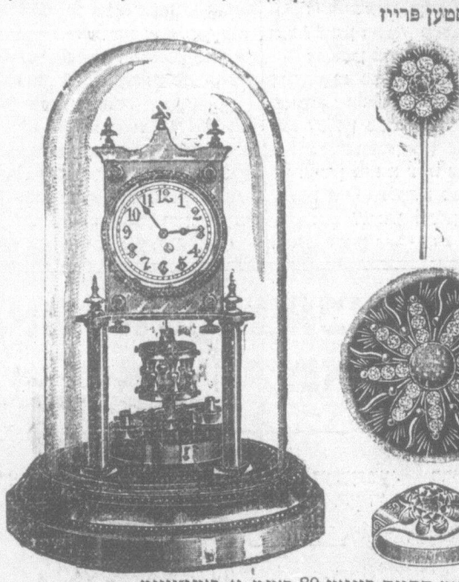

14 קערעט התונה רינגען 80 סענט א פענ־ר־וויים.
18 קערעט התונה רינגען $1.00 א פענ־ר־וויים.
וואטשעס געקלינט גוט און גאראנטירט 40 סענט
מיין ספרינגס 40 סענט, הייר־ספרינגס 40 סענט דזשולס 40 סענט, סטעפס 50 סענט.

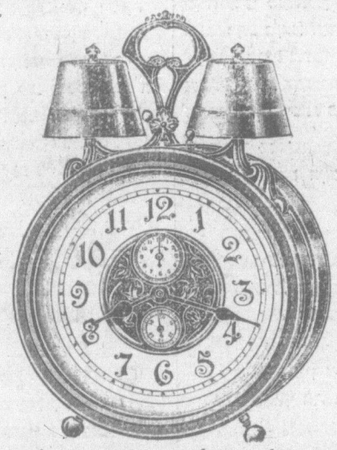

מיר מאכען אייערע אלטע דזשולערי ווי נייע פיר א קליינעם פרייז.
אלערליי ברילען דיכטיג געפאסט צו אייערע אויגען 98 סענט.
מיר גיבען אייך ראיעלע סחורה פאר דעם בילינגסטען פרייז.

מ. העלער
176½ קווין סט. וועסט מאראנטא